

De ki az... No, álljon meg a menet!
Hogy értsük a „téged”-et, „engem”-et?
Mintha egy rejtett birtokos eset
fejlene ki a többes számból, jóllehet

azt sem tudhatni, ki az alanya
a mondatnak. Aki szól? Akikről szól?
A nyelv hatalmasabb használóinál. Es itt elenyé-

szik a fölény. A költészet: anómia.
Zsírkrétával vak tükörrre krikszkrakszol
időtöltés végett az emberfia.

Rakovszky Zsuzsa

AZ ELHAGYOTT LÁNY

A postaszekrényt
nem néztem meg ma sem: a szögletes rés
sekély sötéttségében hátha, hátha –
nemcsak az áltató bádog derengés...

Nem kell ma mégse
megtudnom, holnapig: a szürke részre
merőleges, hitegető fehér él
csak egy felszólítás tudószűrésre...

Elég, ha másnap
derül ki, hogy amit én kézírásnak
reméltem, egy körbélyegző szegélye,
s az ott egy könyvtári felszólítás csak...

Addig megint a
megállt idő hülyén kattogva, mintha
egy írógépen egyfolytában x-et
ütnének, vérszegény tapétaminta...

Órák, üresre
lappadt idő, hogy volna újra teste,
tapintható, hogy volna újra testem,
becézhető, nem adja meg az este,

ahogy tegnap sem adta.
Nézem, a tetőantennák fölött a
beirkált ég hűlő neon vizében
tollászkodó, parázsló szélű vatta

kénsárga, füstkék,
fémszürke lesz, s eszembe jut a festék:
két sor korong bádogdobozban – akkor
kaptam, mikor a mandulám kivették.

Míg víz nem érte,
a kék, a zöld, kármin vagy okker érme
szélén írás szaladt körbe, középen
egy páva! És ami könyv volt, de mégse,

az a kihajthatós... A
két lap közül égnek pattant a posta,
vagy egy vidéki állomás, piros pad,
a sárga falra fölloccsantva rózsza...

Amire néztem,
mind visszanézett, fölszívott egészen,
se kín, se bűn, se vád, se vágy – csak átjárt,
átjártam, víz a sóban, só a vízben...

A szerelem nem
itt járt, villogva és roncsolva bennem,
lenyelt zsilett, hanem ott kinn világlott,
a világot gyújtotta föl, nem engem.

Mi állt közénk? A testem?
Az áramló örömből így kiesnem
mért kellett? És az áram? Kifogyott? Megfagyott?
És én? Alig vagyok? Vagy túlságosan vagyok?